

Sygn. akt II W 449/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 stycznia 2017 roku.

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Krzysztof Bieńkowski

Protokolant – sekr.sąd.Milena Romańska

przy udziale oskarżyciela publicznego : za KPP w Nidzicy st.sierz.Arkadiusz Schodziński

po rozpoznaniu w dniach 28.10.2016r., 01.12.2016r. i 20.01.2017r. na rozprawie sprawy:

sprawy przeciwko **M. B. (1)**

synowi M. i M. z d. K.,

ur. (...) w O.,

obwinionemu o to, że :

w dniu 17 maja 2015 roku około godziny 12:20 w miejscowości N. na ulicy (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) z prędkością 78 km/h, przekroczył dopuszczalną prędkość w terenie zabudowanym o 28 km/h,

tj. o wykroczeni e z art. 92a kw.

o r z e k a:

I. Obwinionego **M. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to z mocy art. 92a kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych.

II. Na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i art. 118 ust. 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (sto) złotych oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, a ponadto kwotę 607,43zł z tytułu należności biegłego

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

N.(...)

Sygn. akt II W 449/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

W dniu 17 maja 2015 roku w godzinach popołudniowych na terenie miasta N., służbę pełnił patrol ruch drogowego z Komendy Powiatowej Policji w N.w składzie (...). Umundurowani Funkcjonariusze Policji poruszali się oznakowanym

pojazdem służbowym marki A. R. i po godzinie 12:00 kierujący zaparkował radiowóz na poboczu ulicy (...), prowadzącej z miasta w kierunku drogi krajowej nr (...), przed miejscowością L., po jej lewej stronie, patrząc w kierunku miasta, w odległości około 700 metrów za znakiem pionowym D-42 „obszar zabudowany”. Wymieniony fragment ulicy jest prostym odcinkiem a radiowóz został zaparkowany w odległości ponad 330 metrów za zakrętem, patrząc w kierunku drogi krajowej nr (...). W tamtym miejscu dozwolona prędkość jazdy wynosi do 50 km/h, gdyż jest to obszar zabudowany. Około godziny 12:20 funkcjonariusze z patrolu dokonywali pomiaru prędkości przy użyciu laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym U. L.-20 nr fabryczny (...). Tamtego dnia warunki pogodowe i oznakowanie drogi były bardzo dobre i widoczne, zaś natężenie ruchu było niewielkie.

Obwiniony M. B. (1) w dniu 17 maja 2015 roku w godzinach popołudniowych jechał z N. w kierunku drogi krajowej nr (...) samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) wraz ze swym ojcem M. B. (2), który siedział na przednim fotelu pasażera. Około godziny 12:20 kierujący pojazdem poruszał się ulicą (...) z kierunku centrum miasta i po wyjściu z zakrętu zbliżał się do znaku pionowego D-43 „koniec obszaru zabudowanego”, przed którym funkcjonariusze Policji dokonywali pomiaru prędkości. Wówczas tym odcinkiem ulicy (...) od strony miasta nie jechały inne pojazdy.

Funkcjonariusz Policji M. D. widząc zbliżający się od strony miasta pojazd – którym kierował obwiniony – dokonał pomiaru prędkości i laserowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym zarejestrował prędkość 78 km/h z odległości 336 metrów. Funkcjonariusz dokonał zatrzymania kierującemu pojazdem marki S. - obwinionego. Okazując M. B. (1) zarejestrowaną prędkość i odległość, z jakiej pomiar został wykonany, po upływie 1 minuty i 20 sekund od pomiaru go o popełnionym wykroczeniu. Przeprowadzający kontrolę drogową za popełnione wykroczenie nałożył mandat karny w kwocie 100,00 zł i 4 punkty karne, lecz obwiniony odmówił przyjęcia mandatu oświadczając, że wie, iż jechał trochę szybciej, ale zasugerował się nawigacją samochodową, która wskazywała iż w tym miejscu może poruszać się z prędkością do 90 km/h, a ponadto pomiar prędkości dokonano niewłaściwym urządzeniem.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego [k. 9], zeznania świadków: M. D. [k. 30v-31, 108], K. F. [k. 5,31-31v, 108v], M. B. (2) [k. 108v-109]; notatka urzędowa [k. 1-1v]; świadectwo legalizacji [k. 10]. Opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego k.141-149 , dokumentacja fotograficzna k.127-136

Obwiniony M. B. (1) w trakcie trwania postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu wykroczenia i odmówił składania wyjaśnień [k. 9]. Przed Sądem obwiniony potwierdził, iż to on jechał rzeczonoego dnia o wskazywanej w zarzucie porze samochodem, jednak wskazał, iż nie dopuszcza takiej możliwości, iż przekroczył o wskazaną wartość dopuszczalną prędkość. Podkreślił iż jeździ z CB radiem za pośrednictwem którego słyszał, że na przedmiotowym odcinku drogi dokonywana jest kontrola przez umundurowanych funkcjonariuszy policji, jak również inni uczestnicy ruchu za pomocą świateł informowali go o tym.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego [k. 107-107v]

Sąd zważył, co następuje:

Stanowisko obwinionego M. B. (1) co do zarzuczonego mu wykroczenia nie zasługuje na podzielenie. Fakt popełnienia przez obwinionego wykroczenia drogowego w dniu 17 maja 2015 roku w sposób spójny dokumentują zeznania funkcjonariuszy Policji z patrolu ruchu drogowego, którzy cały czas mieli kontakt wzrokowy z pojazdem kierowanym przez obwinionego oraz treść notatki sporządzonej przez M. D. w dniu kontroli drogowej kierującego samochodem marki S.. Sąd nie dał wiary obwinionemu i zeznaniom świadka M. B. (2), że obwiniony prowadząc pojazd nie przekroczył dozwolonej prędkości, a pomiar może wynikać z błędu. Ponadto obwiniony do akt sprawy dołączył materiał z wideorejestratora znajdującego się w jego pojeździe celem poparcia swego stanowiska.

Powyżej zaprezentowane stanowisko przez obwinionego nie znalazło bowiem potwierdzenia w przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji kolizji i wypadków drogowych A. P., którą to opinię Sąd podzielił. Opinia ta jest w ocenie Sądu jasna, pełna, wewnętrznie spójna, a nadto została przygotowana przez osobę posiadającą wiadomości specjalne o wieloletnim stażu zawodowym. Biegły przede wszystkim wskazał, że za pomocą znajdującego się nagrania z wideorejestratora znajdującego się w pojeździe

obwinionego można ustalić zmianę prędkości pojazdu na wskazanych odcinku drogi. Biegły w opinii wyraźnie wskazał, że przed zaistniałym wykroczeniem obwiniony M. B. (3) kierowanym samochodem poruszał się z prędkością około 87,1 km/h, w chwili pomiaru miernikiem laserowym prędkość wynosiła 78,0 km/h. Przed pomiarem prędkość samochodu kierowanego przez obwinionego, w sposób nagły był hamowany. Prędkość samochodu kierowanego przez obwinionego po obliczeniach pomiarów odcinków drogi wykonanych w czasie wizji lokalnej miejsca wykroczenia zostało przedstawione na stronie 4 opinii [vide k. 144].

Jednocześnie biegły podał, że również przemieszczanie pojazdu prowadzonego przez obwinionego na zdjęciach odpowiada zarzucanej mu prędkości, co szczegółowo uzasadnił i poparł odpowiednimi wyliczeniami. Sąd uznał opinię za wyczerpującą i prawidłową i na jej podstawie poczynił ustalenia faktyczne, kluczowe wnioski opinii Sąd bowiem uznał za jasne i poparte materiałem dowodowym oraz w analityczny sposób uzasadniające ciąg logicznych założeń, które biegłego do nich doprowadziły.

Ponadto świadkowie M. D. i K. F. zgodnie określili miejsce, w którym dokonywali pomiarów prędkości za pomocą laserowego przyrządu do pomiaru prędkości jazdy w ruchu drogowym a ich zeznania w tym zakresie pokrywają się z wnioskami zawartymi w opinii sporządzonej przez biegłego. W związku z powyższymi zeznaniami M. D. i K. F. Sąd dał w całości wiarę.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Wskazać również należy, że funkcjonariusze Policji w przedmiotowym dniu używali laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym (...) 20-20 100LR, nr (...), rok produkcji 2012, posiadającego świadectwo legalizacji ponownej wystawione w dnia 05 grudnia 2014 roku z terminem ważności do dnia 31 grudnia 2015 roku. Z powyższego dokumentu jednoznacznie wynika, że przedmiotowy przyrząd pomiarowy spełnia wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywania podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych)Dz. U. z 2014 r., poz. 281).

Obwinionemu M. B. (1) zarzucono popełnienie wykroczenia określonego w art. 92a Kodeksu Wykroczeń. Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie, bądź nieumyślnie.

W przypadku zarzucanego obwinionemu czynu ograniczenie prędkości było określone na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2 (w tym ostatnim przypadku prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h).

Sąd mając na uwadze opinię biegłego sądowego oraz zeznania świadków funkcjonariuszy policji przyjął, że w dniu zdarzenia obwiniony jechał z prędkością 78 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość o 28 km/h.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw. Obwiniony bowiem w dniu 17 maja 2015 roku około godziny 12:20 w miejscowości N. na ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną w tym miejscu prędkość o 28 km/h.

W ocenie Sądu powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianego obwinionemu zarzutu a jego wina jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości. Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinionego, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, że działał on w zamiarze bezpośrednim. Jako osoba dorosła, sprawna umysłowo, obwiniony z pewnością miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chciał go popełnić. Swoim zachowaniem, nie stosując się do podstawowych reguł dotyczących ruchu pojazdów, znanych wszystkim kierującym, obwiniony wyczerpał wszystkie dyspozycje art. 92a kw.

Wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenie Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw oraz szczególnie w art. 24 § 1 i 3 kw i ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu jako średni, biorąc pod uwagę wysokość przekroczenia dopuszczalnej prędkości, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Wymierzając karę Sąd miał też na względzie rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem. Wykroczenia z art. 92a kw godzą w dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a rygorystyczne respektowanie zasad ruchu drogowego jest niezbędne, przez co żaden z uczestników ruchu drogowego nie może prowadzić pojazdów według własnego uznania, kierując się jedynie własną wygodą czy swoistym, pojmowaniem przepisów prawa.

W konsekwencji, na podstawie art. 92a kw Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Wskazać należy, że w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za wykroczenie z art. 92a kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, kara 300 zł grzywny nie jest karą nadmiernie surową. W ocenie Sądu orzeczone kara jest dostatecznie dolegliwa, w związku z popełnionym wykroczeniem, by sprzyjać przestrzeganiu przez obwinionego porządku prawnego w przyszłości w zakresie przestrzegania dopuszczalnej prędkości.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, oraz obciążył obwinionego wydatkami poniesionymi w toku postępowania przez Skarb Państwa w łącznej kwocie 707,43 zł, na które złożyły się: 607,43 zł tytułem wynagrodzenia biegłego oraz zryczałtowane wydatki w wysokości 100 zł.

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2.(...)

3. (...)

N., (...)